

24 listopada 1928 r.

URZĄD PATENTOWY

DM 15/94

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 8995.

Kl. 76 b 9.

Eugène Fievet
(Lille, Francja).

Urządzenie do odzyskiwania włókien w zgrzebiarkach do pakuł.

Zgłoszono 9 września 1925 r.

Udzielono 29 maja 1928 r.

Pierwszeństwo: 21 listopada 1924 r. (Francja).

Niniejszy wynalazek dotyczy zgrzeblarek do pakuł przy przerobieniu lnianych, konopianych, jutowych i tym podobnych włókien i przedmiotem jego jest ulepszenie znanego urządzenia. Ulepszenie zgrzeblarek polegało głównie na specjalnem ułożeniu płytek lub blaszek nieruchomych albo kołyszających się. Na płytki te opadają z bębnow zgrzeblarek odpadki, które zapomocą tych płytek zostają przenoszone w kierunku sita ruchomego. Odpadki te podlegają drganiom lub wstrząśnieniom, dzięki czemu słoma, pył i tym podobne zanieczyszczenia wydzielają się, włókna zaś dążą do sita, skąd zostają zabierane zapomocą wałka, pokrytego kolczastem obiciem, który przeprowadza je do jednego z dolnych wałków zwrotnych, pod którym umieszczony

jest wspomniany wałek. Znanie urządzenie składa się z płytek blaszanych, wałka kolczastego i z sita. Rezultaty, otrzymywane jednakże przy takim układzie, nie były zadowalające, gdyż taśma, wychodząca ze zgrzeblarki, miała nierówności, wywierające szkodliwy wpływ przy następujących czynnościach przygotowawczych, jak również i podczas przędzenia. Zostało stwierdzone, że nierówności te powstają w taśmie z powodu częstych przerywań runa z odzyskiwanych włókien, które powodują zgrubienie normalnego runa na głównym bębnie i wreszcie te częste przerywania runa z odzyskanych włókien następują wskutek nieprawidłowego zasilania wałka kolczastego włóknami i odpadkami, spadającymi z bębnow zgrzeblarki na płytki, któ-

rych nachylenie nie było dostateczne, by mogło zabezpieczyć stałe i prawidłowe opadanie materiału wzdłuż powierzchni tych płytek. Ażeby zapobiec tej niedogodności, były stosowane ruchy, wytwarzające w rozmaity sposób mechaniczne wstrząśnienia tych blaszek. Wszystkie te sposoby mechaniczne nie dawały jednakże pożądanych rezultatów, gdyż włókno i odpadki nie opadały równomiernie wzdłuż blaszek, lecz przeciwnie, zbijały się na blaszkach i dopiero opadały w postaci masy bardziej lub mniej zbitej w kierunku sita i zasilają w ten sposób nieprawidłowo wałek kolczasty. Celem osiągnięcia prawidłowego i ciągłego opadania włókien i odpadków wzdłuż blaszek, powierzchnie ich były silnie wygięte. Rezultaty jednak, otrzymywane dzięki temu, również nie były zadowalające, ponieważ włókna zbijały się u podstawy krzywizny płaszczyzny ślizgowej tych płytek.

Niniejszy wynalazek rozwiązuje ostatecznie kwestję prawidłowego zasilania włóknami wałka kolczastego, a także umożliwia osiąganie runa nieprzerywanego i tem samem wytwarzanie prawidłowego przędziwa. Zasada tego ulepszenia polega na nadaniu blaszkom nachylenia, zbliżonego do położenia pionowego, przyczem stopień nachylenia poszczególnych blaszek jest prawie jednakowy i umożliwia w ten sposób uzyskanie bezpośredniego i regularnego zasilenia sita z wałka kolczastego i wspomnianych płytek, zachowując prostoliniowość powierzchni ześlizgu włókien odzyskanych. Ten rezultat został osiągnięty dzięki zwiększeniu odległości między bębniem i dolnymi końcami powyższych blaszek, przy jednoczesnem zachowaniu bezpośredniego zasilania sita materiałem, zsuwającym się z tych blaszek. Odzyskiwanie włókien i ich przenoszenie w kierunku wałka zwrotnego zostało rozwiązane dzięki umieszczeniu wałka kolczastego powyżej sita. Wałek ten leży w płaszczyźnie

pionowej, przechodzącej przez podłużną oś głównego bębna i wałka pośredniego, umieszczonego między cylindrem kolczastym i wałkiem zwrotnym.

Celem łatwiejszego zrozumienia istoty wynalazku jest on schematycznie przedstawiony na załączonym rysunku w dwóch przykładach wykonania.

Fig. 1 przedstawia widok boczny dolnej części dowolnych zgrzeblarek, w których wałek zwrotny umieszczony jest w dolnej części i przechodzi w pobliżu pionowej płaszczyzny podłużnej osi głównego bębna.

Fig. 2 przedstawia ten sam widok zgrzeblarek, w których ani jeden z umieszczonych w dole wałków zwrotnych nie znajduje się w pobliżu płaszczyzny pionowej, przechodzącej przez podłużną oś głównego bębna.

Fig. 3 przedstawia ten sam widok zgrzeblarek z nieulepszonym umieszczeniem wałka kolczastego w celu uwydatnienia ujemnych stron starego układu i zalet nowego.

1 oznacza główny bęben, 2 — jeden z dolnych wałków zwrotnych, który umieszczony jest w pobliżu płaszczyzny pionowej, przechodzącej wzdłuż podłużnej osi głównego bębna 1; 3 — płytki lub blaszki, umieszczone pochyło i których dolne krawędzie są umieszczone w pobliżu sita 4, zasilanego przez te płytki, wreszcie 5 oznacza wałek kolczasty, którego oś leży w płaszczyźnie pionowej, przechodzącej przez podłużną oś głównego bębna 1 i który umieszczony jest powyżej sita 4, skąd zabiera on włókna, ażeby następnie je przemieścić zapomocą wałka pośredniego 6 do wałka zwrotnego 2. Zapomocą pochylenia płytek 3, zbliżonego do położenia pionowego, uzyskuje się prawidłowe i bez przerw zasilanie sita włóknami, opadającymi z bębnow zgrzeblarek, gdy natomiast w dawnych urządzeniach to zasilanie nie mogło być ani prawidłowe ani ciągłe, jak to widać z fig. 3, ponieważ pochylenie jednej z

płytek było zbliżone do położenia poziomego, gdyż krawędzie dolne płytek musiały leżeć powyżej krawędzi sita, co znowu pozwalało na umieszczenie między bębniem i sitem tylko wałka kolczastego bez wałka pośredniego 6. Odnośnie do drugiego przykładu wykonania wynalazku, przedstawionego na fig. 2, trzeba zaznaczyć, że pomimo innego umieszczenia wałka zwrotnego 2, znajdującego się daleko od płaszczyzny pionowej, przeprowadzonej przez podłużną oś głównego bębna, zalety niniejszego wynalazku są zachowane dzięki właściwemu nachyleniu płytek 3, które umożliwia umieszczenie środka sita 4 prawie w płaszczyźnie pionowej podłużnej osi bębna, przyczem wszystkie płytki 3 mają prawie ten sam stopień nachylenia, podczas gdy w dawnych urządzeniach, jeżeli położenie jednej z płytek zabezpieczało prawidłowy spadek odpadków, to przeciwnie, płytka przeciwległa miała położenie prawie poziome i była zupełnie bezużyteczna. Z powodu takiego położenia płytek, umieszczenie wałka kolczastego musiało być również wadliwe, ponieważ wałek ten musiał być z konieczności odsunięty dość daleko od płaszczyzny pionowej, przechodzącej przez podłużną oś głównego bębna, co znowu zmuszało do takiego przesunięcia również i sita. To wszystko czyniło taką zgrzeblarkę bardzo niedogodną.

Bez zmiany zasady wynalazku możliwe są pewne zmiany w układzie, jak również pewne dalsze ulepszenia poszczególnych części.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Urządzenie do odzyskiwania włókien w zgrzeblarkach do pakuł, znamienne tem, że płytki (3) mają położenie, zbliżone do pionowego i stopień nachylenia każdej płytki jest prawie jednakowy.

2. Urządzenie według zastrz. 1, znamienne tem, że niezależnie od położenia dolnego wałka zwrotnego, do którego są przenoszone włókna z wałka kolczastego (5), ten ostatni jest umieszczony w ten sposób, że leży zawsze w płaszczyźnie pionowej, przeprowadzonej przez podłużną oś głównego bębna.

3. Urządzenie według zastrz. 1 — 2, znamienne tem, że celem otrzymania dużej pochyłości płytek, wałek kolczasty (5) jest odsunięty wdół od wałka zwrotnego, przyczem odpadki są przenoszone z wałka kolczastego na wałek zwrotny zapomocą wałka pośredniego (6).

Eugène Fievet.
Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.

